

Arrest

nr. 255 350 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader met de Belgische nationaliteit.

De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 9 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 28 oktober 2019 met nummer 228 084 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel deze beslissing.

De gemachtigde van de destijds bevoegde minister neemt op 28 april 2020 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 26 augustus 2020 met nummer 240 066 vernietigt de Raad ook deze beslissing.

Op 16 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2018 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 10.10.2018 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische vader, de genaamde [F.E.I.] (RR: [...]). Er werd op 9.04.2019 en op 28.04.2020 reeds een beslissing tot weigering genomen. Deze werden echter op respectievelijk 28.10.2019 en 26.08.2020 vernietigd door de RW bij arrest 232.777 en arrest 240.066. Daarom dient heden een nieuwe beslissing genomen te worden.

Betrokkene diende dus, zoals reeds gesteld, een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Betrokkene volgende documenten voor als bewijs van het ten laste zijn en met betrekking tot het onvermogen:

- Verzenden van geld via Western Union voor de periode van 30.12.2009 tot en met 24.07.2018 voor een totaalbedrag van 2273,27 euro met in totaal 13 stortingen. Er zijn twee periodes van stortingen waar te nemen, namelijk die van 30.12.2009 tot 23.05.2011 en die van 15.01.2018 tot 24.07.2018. Betrokkene reisde het land in op 06.09.2018 (cfr. inlichtingenblad dd. 10.10.2018). We houden heden enkel rekening met de stortingsbewijzen vlak voor betrokkenes vertrek uit het land van herkomst, zijnde de stortingen op 15.01.2018 ten bedrage van € 120; op 23.02.2018 ten bedrage van € 86,48; op 28.03.2018 ten bedrage van € 111,49; op 25.04.2018 ten bedrage van € 104,70; op 29.05.2018 ten bedrage van €110,73; op 29.06.2018 ten bedrage van € 110,73, met nummer 8542058091 (zelfde bedrag als voorgaand verzendingsbewijs, dus wordt uitgegaan van een zelfde omrekening van US Dollars naar euro) en op 24.07.2018 ten bedrage van € 109,31. Betrokkene kreeg deze maanden gemiddeld dus €107,63 per maand toegezonden.

- Bewijzen van ongehuwde staat dd. 30.10.2018.

- Brief van Ministerie van Financiën van Rusland, Federale Belastingdienst voor de Provincie Rostov nr. 23 dd. 05.10.2018.

Voor wat de brief van de Federale Belastingdienst betreft: hieruit kan enkel blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen objecten van belastingheffing op zijn naam geregistreerd had staan in de provincie Rostov. Er kan in deze opnieuw worden opgemerkt dat het niet is omdat betrokkene geen objecten van belastingheffing op zijn naam heeft - of inmiddels had - in de Provincie Rostov op datum van het attest, dat hij geen eigendommen kan hebben - of inmiddels kan gehad hebben - elders in het land. Uit voormeld stuk kan niet worden afgeleid dat de betrokkene daadwerkelijk onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst, zowel wat betreft de inkomsten als eigendommen.

Voor wat de stortingen betreft: het is moeilijk ernstig aan te nemen dat betrokkene met gemiddeld € 107,63 per maand daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien. In Rusland lag het gemiddelde maandloon in 2018 rond de 40.000 roebel (cfr. p 35 van het Algemeen ambtsbericht uit 2018). Na omrekening stemt dat in 2018 overeen met 438.25 euro of 513 US dollar (cfr. wisselkoers in 2018 in het administratieve dossier). De voorgelegde stortingen zijn dus absoluut niet zo hoog dat ze betrokkene in staat moesten stellen er mee in zijn basisbehoeften te voorzien, waardoor de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie wordt betwist. Bovendien wordt opgemerkt dat er in de periode tussen 23.05.2011 en 15.01.2018 helemaal géén stortingen hebben plaatsgevonden. De vraag kan hier gesteld worden waar betrokkene toenertijd van leefde. Bovendien, ook in de periode waarin betrokkene geen stortingen ontving, is hij veelvuldig over en weer gereisd, hetgeen toch ook veel geld moet hebben gekost. De Raadsman van betrokkene stelde dat betrokkene voorafgaand aan zijn komst naar België telkens ook financieel werd gesteund telkens hij zijn familie kwam bezoeken in België of wanneer zijn moeder naar Rusland trok. Van deze voorgehouden extra ondersteuning ligt echter niets voor ter staving van deze verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Uit het geheel van voorgaande elementen valt niet uit te sluiten dat betrokkene wel degelijk over eigen bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst, temeer nu blijkt dat het onvermogen nog steeds onvoldoende werd aangetoond, of dat hij door derden financieel en/of materieel ondersteund werd, meer dan door zijn eigen ouders. Hieromtrent werd tot op heden geen duidelijkheid geschept. Het is heden niet aannemelijk dat betrokkene daadwerkelijk op de voorgelegde gelden aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Voor wat de bewijzen van ongehuwde staat betreffen, het is niet omdat betrokkene met gehuwd was, dat hij daarom voorafgaand aan zijn komst naar België ten laste was van referentiepersoon. De overige voorgelegde stukken zoals rijbewijs, attest van inburgering en bijbehorende deelcertificaten alsook het Russisch diploma met bijbehorend attest m.b.t. het als gelijkwaardig erkennen van dit diploma met de Vlaamse graad van Bachelor doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen met betrekking tot het ten laste zijn. Er valt immers uit geen van deze stukken af te leiden dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst, zowel wat betreft inkomsten als eigendommen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.10.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was/is van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

De voorwaarden van art. 40ter, dat expliciet gebaseerd is op art. 40bis. §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. De bijlage 35 van betrokkene dient te worden ingetrokken, zoals de instructies dd. 06.10.2020 vermeldde. Het AI echter dient niet afgeleverd te worden. Het verblijfsrecht wordt geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij wijst tevens op een miskenning van het gezag van gewijsde van de voorgaande vernietigingsarresten van de Raad.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

De bestreden beslissing weigert de gezinshereniging aan verzoeker wegens onderstaande redenen:

[...]

De vorige weigeringsbeslissing van 28 april 2020 ging nog over één weigeringsreden, nl. dat verzoeker volgens de DVZ niet aantoonbaar onvermogen is te zijn geweest in zijn land van herkomst (stuk 3).

Zorgvuldige lezing van de nieuwe weigeringsbeslissing (stuk 1) komt evenwel – in een licht geherformuleerde wijze – volledig op nieuw op hetzelfde neer. Bij elk onderdeel van de beslissing komt het erop neer dat de DVZ “opnieuw opmerkt” dat er “niet af te leiden is dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst” (stuk 1).

Deze motivatie vanwege verweerder is – andermaal – incorrect, waarbij deze aldus de bestreden weigeringsbeslissing niet rechtsgeldig kan ondersteunen, zodat de verbreking hiervan zich opdringt.

[...] Algemeen

Artikel 40bis, §2, 3° Vw. stelt als volgt:

[...]

Deze bepaling vormt een omzetting van de artikelen 2, b) en 7, eerste lid, d) van de Burgerschapsrichtlijn.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof beoogt deze burgerschapsrichtlijn de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. Het is aldus rekening houdende met deze doelstelling dat het begrip ‘ten laste zijn’ dient te worden geïnterpreteerd.

Zulks geldt i.c. des te meer in samenlezing met artikel 26 van het Handvest van de grondrechten van de EU (gezien verzoeker uiteindelijk diens vader die mantelzorg nodig heeft zal kunnen helpen en bijstaan, alwaar zijn moeder [I.F.] niet steeds afdoende haar echtgenoot kan heffen/tillen m.o.o. dagdagelijkse hulp en bijstand/mantelzorg – stuk 7 in de vorige procedure, huidig stuk 9 – terwijl de andere zoon [A.] – broer van verzoeker – voltijds werkzaam is en dus niet beschikbaar is voor deze hulp):

“De Unie erkent en eerbiedigt het recht van personen met een handicap op maatregelen die beogen hun zelfstandigheid, hun maatschappelijke en beroeps-integratie en hun deelname aan het gemeenschapsleven te bewerkstelligen.”

Daarnaast kan voor de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’, in de zin van artikel 40bis, § 2, 3° Vw (alsook de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de Burgerschapsrichtlijn), worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43 – stuk 11), alsook het arrest Reyes (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

In voormeld arrest Jia wordt geoordeeld dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (stuk 11 in het stukkenbundel in de vorige procedure met rolnr. RvV 247.933). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Tevens blijkt dat de Lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoedanigheid van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/belemmeringen mogen opleggen. Deze enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).” (stuk 11 in het stukkenbundel in de vorige procedure met rolnr. RvV 247.933)

Dit houdt in dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is derhalve onverenigbaar met het Unierecht (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket). Het Hof verwijst in deze zaak in paragraaf 60 naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

“60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”

(HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket)

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer moeilijk te verkrijgen waren in het land van herkomst, bovenop de verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie (stuk 12 in de vorige procedure met rolnummer RvV 247.933). Ook hier ging het in het bijzonder over het bewijs van onvermogen.

“In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij stelt slechts dat de verzoekende partij niet verder komt dan een verklaring op eer, dat geen aanvullende bewijzen worden neergelegd en dat de verzoekende partij nochtans heel haar leven in Venezuela heeft gewoond, zodat zij toch kan aantonen waar en hoe zij in het verleden heeft gewoond. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de

woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.” (RvV nr. 203.688 van 9 mei 2018 – stuk 12 in stukkenbundel van vorige procedure RvV)

Derhalve dient de voorwaarde van ten laste zijn soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer recht ten aanzien van de familieleden van deze Unieburgers zo veel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van hen niet kan worden verwacht dat zij bepaalde documenten voorleggen, men in de praktijk niet kan verkrijgen. In casu bovendien in samenlezing met de noodzaak aan mantel- en thuiszorg voor de gehandicapte referentiepersoon.

Met betrekking tot het bewijs van onvermogen werd in onderhavige zaak reeds omtrent de eerste weigeringsbeslissing door de RvV als volgt geoordeeld:

“Voorts stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat (i) de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat (i) de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en (ii) er niet blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste valt van het OCMW, de bestreden beslissing in deze stand van zaken niet kunnen schragen. Ten eerste omdat de kern van het begrip “ten laste zijn” in hoofddorde actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel, hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Een bewijs van onvermogen kan immers in bepaalde omstandigheden als bijkomend worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).” (stuk 4)

Ook in het 2e verbrekingsarrest is de Raad duidelijk:

“Het gezag van gewijsde van het voormelde arrest met nummer 228.084 strekt zich uit tot de onlosmakelijk met het dictum verbonden motieven. Er dient op gewezen te worden dat wanneer de Raad een beslissing vernietigt, de overheid zich dient te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.16.3).

(...)

De verwerende partij gaat enkel in op het bewijs van onvermogen, terwijl in het vernietigingsarrest van 28 oktober 2019 duidelijk werd gesteld dat de kern van het begrip “ten late zijn” in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel, hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie teneinde in basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Een bewijs van onvermogen kan immers in bepaalde omstandigheden als bijkomend worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

(...)

Immers blijkt geenszins uit de bestreden beslissing of de verwerende partij is nagegaan of een bewijs van onvermogen in casu daadwerkelijk vereist is, dan wel als bijkomend beschouwd dient te worden, gelet op de voorgelegde stukken aangaande de actieve materiële of financiële ondersteuning. (stuk 2)

[...] In casu

Andermaal worden de bovenstaande bindende instructies in de voormelde twee arresten door verweerder naast zich neer gelegd, door eenvoudigweg te stellen dat “opnieuw kan worden opgemerkt” dat uit de voorgelegde stukken “niet valt af te leiden dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen zou zijn geweest” (stuk 1).

Om te bewijzen of iemand als ‘ten laste’ kan worden beschouwd, wordt door verweerder met volgende criteria rekening gehouden (stuk 10):

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen
- Bewijs van onvermogen
- Burgerlijke stand
- Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's

Samenlezing van vorig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 oktober 2019 en de vorige weigeringsbeslissing van 28 april 2020 maakte dat alle criteria in orde zijn, behoudens vermeend bewijs van onvermogen (stukken 3 en 4).

In de nieuwe weigeringsbeslissing wordt nu toch opnieuw gemotiveerd omtrent “wat de stortingen betreft” en “wat de bewijzen van ongehuwde staat betreft” doch telkens om tot de slotsom te komen dat “niet uit te sluiten valt dat betrokkene wel degelijk over eigen bestaansmiddelen beschikte in het land

van herkomst, temeer nu blijkt dat het onvermogen nog steeds onvoldoende wordt aangetoond" (stuk 1). Kortom, voor verweerder is en blijft het "bewijs van onvermogen" klaarblijkelijk primordiaal in de controle ... dit volkomen in strijd met de duidelijke twee eerdere verbrekingssarresten van de Raad waarin wordt verduidelijkt dat "een bewijs van onvermogen in bepaalde omstandigheden als bijkomend kan worden beschouwd en vaak moeilijk geleverd kan worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12" – stuk 2).

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat, zoals hierboven uiteengezet werd, het bewijs van onvermogen slechts een bijkomend bewijs uitmaakt en niet behoort tot de essentie van het 'ten laste' zijn (zie infra). Het is aldus niet zorgvuldig om de gezinsherenigingsprocedure volledig af te wijzen, louter en alleen omdat verwerende partij meent dat niet afdoende is voldaan aan het bewijs van onvermogen.

Daarnaast gaat verweerder met betrekking tot het bewijs van onvermogen voorbij aan de vereiste soepelheid die een dergelijk negatief bewijs vraagt, waarbij rekening gehouden dient te worden met de praktische haalbaarheid van het verkrijgen van concrete documenten (zie supra). Verweerder stelde vooreerst dat verzoeker geen afdoende bewijs van onvermogen voorlegt, daar de brief van het Ministerie van Rusland slechts afkomstig is van de provincie ROSTOV en deze dateert van na zijn aankomst in BELGIË (stuk 3).

Verwerende partij gaat hier evenwel voorbij aan het feit dat verzoeker afkomstig was van de provincie ROSTOV, zoals blijkt uit zijn geboorteakte die reeds werd voorgelegd bij het verzoek tot gezinshereniging, alsook het adres dat vermeld staat op het attest (stukken 9A en 9B in de vorige procedure). Aldus is het evident dat verzoeker zijn documenten ook aldaar aanvraagt en geen documenten van andere provincies kan verkrijgen. Immers kan, in het licht van bovenstaande rechtspraak en doelstellingen, niet verwacht worden dat verzoeker van elke provincie een dergelijk attest dient te bemachtigen om aan te tonen dat hij over geen enkele eigendommen of inkomsten beschikt!?! Een dergelijke onredelijke houding zou geen rekening houden met wat in de praktijk mogelijk is en gaat dan ook lijnrecht in tegen het hierboven uiteengezette.

Desondanks oordeelt verweerder in de huidige bestreden beslissing "in deze opnieuw worden opgemerkt dat het niet is omdat betrokkene geen objecten van belastingheffing op zijn naam heeft in de provincie Rostov op datum van het attest, dat hij geen eigendommen kan hebben – of inmiddels kan gehad hebben – elders in het land." (stuk 1).

Indien de belastingdiensten van het rechtsgebied van uw woonplaats geen objecten van belastingheffing kent (aldus noch inkomsten uit arbeid, noch eigendommen) is het kennelijk onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om dan te stellen dat dergelijk attest het onvermogen niet bewijst ... want u kan misschien elders in het land eigendommen gehad hebben.

Sic?

Op deze wijze kan er nooit enig afdoende bewijs van onvermogen voorgelegd worden. Wordt verzoeker geacht alle 85 deelgebieden in de Russische Federatie aan te schrijven? Wat zou het dan zijn: verzoeker toont onvoldoende aan dat hij geen offshore accounts in de Kaaimaneilanden heeft?

Verweerder dient een beetje redelijk te blijven. Verzoeker heeft een attest van onvermogen van de Oblast (provincie) waar hij is geboren (Rostov), waar hij is opgegroeid en waar hij steeds heeft geleefd. Deze provincie is ten ander meer dan drie keer zo groot als België (nl. 100.800 km² 1 - België is slechts 30.689 km²). Verweerder is afhankelijk van de materiële steunverlening van diens vader om in zijn behoefte te kunnen voorzien ... terwijl zelf de vader gehandicapt is na een arbeidsongeval. De familie van verzoeker is aldus helemaal géén rijke/vermogende familie. In België wonen ze allen samen in één huurwoning. Ze hebben echter met elkaars steun net voldoende om correct van te leven zonder een last te worden van de sociale bijstand. Het is in deze duidelijke feitengesteldheid werkelijk absurd en kennelijk onredelijk om in het licht van de bovenstaande algemene principes van gezinshereniging te oordelen dat het attest van onvermogen van verzoeker zoals afgeleverd door diens provincie Rostov niet afdoende is omdat verzoeker nog eigendommen zou kunnen hebben gehad in een andere locatie in de Russische Federatie.

Het argument van verweerder dat "uit voormeld stuk niet kan worden afgeleid dat de betrokkene waarlijk onvermogend zou zijn geweest in het land van herkomst, zowel wat betreft inkomsten als eigendommen" is dan ook kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig en strijdig met alle voormelde normen inzake gezinshereniging. Dit argument – dat vervolgens steeds gerecupereerd wordt ook bij het punt "wat de stortingen betreft" en bij het punt "wat de bewijzen van ongehuwde staat betreft" – kan de bestreden beslissing niet correct ondersteunen.

Wat betreft de stortingen is het zo dat De DVZ-criteria inzake ten laste zijn neerkomen op een bewijs van financiële ondersteuning gedurende minstens 6 maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging (stuk 10.A).

Verzoeker heeft zulks effectief voorgelegd voor de periode van 7 maanden, ofte 7 overschrijvingen tussen 15.01.2018 en 24.07.2018 waarna verzoeker het land is binnen gereisd op 06.09.2018. De DVZ berekende dat er een gemiddeld maandbedrag werd betaald t.b.v. 107,63 euro.

Verweerder vergelijkt dit bedrag met een “netto gemiddeld maandloon in 2018 in Rusland” wat neerkomt op ± 40.000 roebel of 513 dollar.

Dit is evenwel geen correcte vergelijking voor een behoeftige persoon die ten laste is van diens Belgische vader.

Wél een correcte vergelijking is de vergelijking met het minimuminkomen in Rusland in de eerste helft van 2018. Dit bedrag komt neer op 9.489 roebel of zo'n 166 dollar (stuk 11). Het minimuminkomen in Rusland in 2017 was zelfs slechts 7.650 roebel of zo'n 125 dollar (<https://countryeconomy.com/national-minimum-wage/russia>)

Het gemiddeld maandbedrag dat door de referentiepersoon aan verzoeker werd opgestuurd in de eerste zeven maanden van 2018 bedroeg omgerekend naar dollar zo'n 130 dollar en draait aldus rond dit minimuminkomen.

Daarnaast was verzoeker in januari 2018 nog – op kosten van diens vader – naar België op bezoek geweest (zie visa-stempels in paspoort verzoeker – stuk 6B, terwijl ook daarvoor diens moeder nog in mei én augustus 2018 bij haar zoon op bezoek is geweest in Rostov, wat blijkt uit haar visa-stempels – stuk 6A). Bij alle drie deze bezoeken werd evenzoveel materiële en financiële hulp van de referentiepersoon aan verzoeker gegeven, zulks aldus bovenop dit maandelijks ‘minimuminkomen’.

De DVZ stelt zelf op haar eigen website ter zake dat “wij rekening houden met de levensstandaard in uw land van herkomst om het bedrag te schatten dat u daar nodig heeft voor uw levensonderhoud” (stuk 10.B)

Welnu, verzoeker toont aan dat hij maandelijks een bedrag van zijn vader/referentiepersoon kreeg van rond het Russische minimuminkomen, terwijl hij daarenboven aanvullend materiële en financiële hulp in diens handen ontving in januari 2018 bij diens bezoek aan zijn ouders in België alsook bij de bezoek van verzoekers moeder aan hem in respectievelijk mei en augustus 2018. Door deze hulp kon verzoeker in diens behoeften voorzien in zijn land van herkomst, gezien hij daar immers niets had van inkomsten noch eigendommen (zoals bevestigd door de Russische fiscus).

Verweerder kan in het licht van bovenstaande niet gevolgd worden in haar smalende mededeling dat “het moeilijk ernstig aan te nemen is dat betrokkene met gemiddeld € 107,63 per maand daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.” Het is duidelijk dat verweerder in dit standpunt niet correct noch zorgvuldig rekening houdt met de levensstandaard in het land van herkomst (stuk 10.B en 11).

Verweerder betwist ten andere de drie bezoeken van verzoeker en diens ouders in 2018 niet (in januari, mei en augustus 2018 – dewelke door de visa-stempels in de paspoorten ten andere niet te betwisten vallen), doch de DVZ stelt hier eenvoudig bij dat “van deze voorgehouden extra ondersteuning echter niets voor ligt ter staving van deze verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten” (stuk 1). Verwacht verweerder waarlijk dat verzoeker foto's had dienen trekken van de feitelijke overhandiging van geld en zakken met levensmiddelen van de supermarkt...??!

Verweerder is kennelijk onredelijk in diens argumentatie.

Verzoeker voelt overduidelijk aan dat verweerder – intussen voor een 3e maal – per sé wil weigeren en alle redelijkheid en zorgvuldigheid mag hiertoe blijkbaar overboord...

Zulks mag evenzoveel blijken bij het derde element inzake onvermogen, namelijk voor wat betreft het bewijs van ongehuwde status, zoals voorgelegd door verzoeker waardoor bewezen wordt dat er geen echtgenote is en dat er enkel zijn vader is als referentiepersoon die hem onderhield in de periode voor de komst naar België. Vooreerst mag worden opgemerkt dat dit een louter ten overvloede, aanvullend bewijs is, dat niet eens gevraagd wordt op het lijstje van de DVZ zelf (zie stuk 10.B). Op de checklist van het Agentschap Integratie en Inburgering wordt dit wél gesuggereerd (stuk 10.A), zodat verzoeker dit correct voorlegde.

De DVZ is evenwel – andermaal – kort hieromtrent: “het is niet omdat betrokkene niet gehuwd was dat hij daarom voorafgaand aan zijn komst naar België ten laste was van de referentiepersoon”

Kortom,

Verzoeker legt waarlijk ALLE vereiste bewijzen voor zoals weerhouden op de checklist van ‘ten laste zijn’ zoals beschreven als leidraad door het Agentschap integratie en inburgering (stuk 10.A) en de DVZ zelfs op haar eigen site (stuk 10.B),

Doch in de praktijk legt verweerder dit alles naast zich neer met de blote bewering dat er opnieuw moet worden opgemerkt “dat uit geen van deze stukken valt af te leiden dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst, zowel wat betreft inkomsten als eigendommen.”

Dit is intellectueel oneerlijk.

Volgens het adagium ‘Ad impossibile nemo tenetur’ is niemand gehouden tot het onmogelijke.

Verzoeker kan enkel de guidelines/checklist volgen en alle daartoe vereiste bewijzen van het ‘ten laste zijn’ voorleggen en hopen dat de DVZ op een ernstige, eerlijke en zorgvuldige manier tot beoordeling hiervan overgaat.

In casu is dit hoegenaamd niet het geval. Klaarblijkelijk gaat de DVZ niet uit van de geldende principes van gezinshereniging die moeten vergemakkelijkt worden (zie supra), maar van het principe dat verzoeker volgens hen een leugenaar is. Daarbij komt alles neer op het gegeven dat de DVZ op elk afzonderlijk punt steeds terugkomt op het “onvoldoende bewijs van onvermogen” waar de DVZ blijkbaar eenvoudigweg het onmogelijke verwacht van een verzoeker.

Nochtans bewees verzoeker diens onvermogen naar godsvrucht en vermogen aan de hand van de in Rusland beschikbare documenten. Het Agentschap Integratie en Inburgering stelt omtrent deze voorwaarde n.a.v. contractvergaderingen met de DVZ (stuk 10.A):

“Ook het feit dat je geen inkomsten hebt, zal niet in alle landen bewezen kunnen worden. De DVZ erkent dat probleem en verklaarde mondeling daar rekening mee te houden. Het is dus geen absolute voorwaarde en het is mogelijk dat je toch een positieve beslissing krijgt, ook al kan je dit bewijs niet voorleggen. Uit het geheel van het dossier moet wel blijken dat je recht hebt op gezinshereniging.”

Evenzoveel staat in dit standpunt van het Agentschap te lezen (stuk 10.A):

“Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725)”

Dit standpunt ligt in het verlengde van het – in casu bindend – standpunt van de RvV in de vorige twee verbrekingarresten in huidig dossier.

In het licht van de heldere voorliggende feitsituatie, met de evenzoveel heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk minstens manifest onzorgvuldig, strijdig met het gezag van gewijsde van de reeds in deze gewezen arresten alsook strijdig met de hoger vermelde regels van behoorlijk bestuur in samenlezing met de geldende principes inzake gezinshereniging (inzonder in casu gezinshereniging met een gehandicapte vader).”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10.10.2018 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als descendent van een Belg, in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Terwijl artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

[...]

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing geheel terecht overwogen dat de verzoekende partij, nu zij ouder is dan 21 jaar, het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift an sich niet betwist dat de afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon reeds in het land van herkomst dient te bestaan.

De verzoekende partij levert uitsluitend kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de bestreden beslissing zou hebben besloten, "louter en alleen omdat verwerende partij meent dat niet afdoende is voldaan aan het bewijs van onvermogen". De verzoekende partij meent dat dergelijke overweging het gezag van gewijsde van de eerder tussengekomen vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt.

De kritiek van de verzoekende partij mist manifest grondslag.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij kennelijk een verkeerde lezing geeft van de vernietigingsarresten nr. 228.084 dd. 28.10.2019 en nr. 240.066 dd. 26.08.2020. Nergens uit voormelde arresten blijkt immers dat de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) niet tevens gestoeld zou kunnen zijn op de vaststelling dat geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst wordt geleverd.

Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uitsluitend geoordeeld dat de beoordeling van het "ten laste zijn" in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de verzoekende vreemdeling actief wordt gesteund door de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voorzien.

In dit kader wordt het bewijs van onvermogen in het land van herkomst allerm minst uitgesloten als een element bij de beoordeling van het "ten laste zijn", met dien verstande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 240.066 dd. 26.08.2020 stelde dat "een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont".

Specifiek repliceerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels voormelde overwegingen op de vaststelling dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de eerdere beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen beoordeling had gemaakt van de voorliggende geldtransfers, omdat de verzoekende partij geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst had geleverd.

Verweerder benadrukt dat uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de bewijzen van geldstortingen, als volgt:

[...]

Uit voormelde overwegingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt vastgesteld dat op basis van de voorliggende bewijzen van geldstortingen allerm minst afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon, in die zin dat de verzoekende partij van de ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt terecht opgemerkt dat de maandelijkse stortingen in de periode onmiddellijke voorafgaand aan de binnenkomst in het Rijk overeenstemmen met een beperkt bedrag van 107,63 euro, dat vele male lager ligt dan het gemiddeld maandloon in Rusland. Terwijl bovendien moet worden opgemerkt dat uit het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat voormeld bedrag van 107,63 euro zelfs onder het Russische minimumloon ligt.

In het licht van het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk geoordeeld dat de voorgelegde geldstortingen niet aantonen dat de verzoekende partij hiervan afhankelijk was om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien en aldus in Rusland een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk op deugdelijke wijze een vergelijking werd gemaakt met het gemiddelde maandinkomen in Rusland, om vervolgens te beoordelen of de voorgelegde bewijsstoringen al dan niet op geloofwaardige wijze zouden hebben kunnen volstaan om in Rusland in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Eén en ander klemmt des te meer nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht wordt opgemerkt dat de verzoekende partij gedurende een periode van nagenoeg zeven jaar kennelijk geen enkele financiële ondersteuning heeft ontvangen vanwege de referentiepersoon. Het is inderdaad opmerkelijk dat de verzoekende partij voor de periode tussen 23.05.2011 tot 15.01.2018 geen enkel bewijs van geldstorting blijkt te kunnen bijbrengen.

Terecht wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de vraag gesteld van welke bestaansmiddelen de verzoekende partij gedurende voormelde jarenlange periode heeft geleefd, te meer nu vaststaat dat de verzoekende partij nog veelvuldig over en weer is gereisd naar België, hetgeen evident een aanzienlijke kostprijs moet hebben gehad.

De loutere bewering dat de verzoekende partij gedurende deze periode ook financieel ondersteund werd door de familieleden uit België, wordt door de verzoekende partij op geen enkele wijze onderbouwd. Terwijl de bewijslast in het kader van het "ten laste zijn" uiteraard rust op de verzoekende partij zelf.

Allerminst kennelijk onredelijk is in dit kader door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geoordeeld dat een loutere verklaring op eer niet bewijskrachtig is, omdat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Zie ook:

"De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder." (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

Terwijl het hoe dan ook zeer opmerkelijk is dat de verzoekende partij zowel in 2011 als in 2018 door middel van geldstorting financieel werd ondersteund door haar Belgische familie, terwijl de ondersteuning in de tussenliggende periode van 7 jaar niet meer via geldstorting zou zijn verlopen. Er wordt volstrekt geen aannemelijk verklaringen hieromtrent bijgebracht door de verzoekende partij.

De verzoekende partij voert in haar inleidend verzoekschrift weliswaar aan dat zij bovenop de uitgevoerde geldstorting nog aanvullende materiële en financiële steun heeft ontvangen, doch de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft terecht besloten dat enig bewijs hieromtrent eenvoudigweg ontbreekt.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk uitdrukkelijk onderzoek werd gevoerd naar de mate waarin de verzoekende partij aannemelijk heeft kunnen maken dat zij in het land van herkomst daadwerkelijk actief ondersteund werd door de Belgische referentiepersoon, ten einde in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

In het licht van deze motieven vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk bijkomend vast te stellen dat door de verzoekende partij geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst is geleverd.

Het loutere feit dat uit de eerdere vernietigingsarresten blijkt dat de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden niet uitsluitend op het gebrek aan bewijs van onvermogen in het land van herkomst mag gestoeld zijn, impliceert evident niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de stukken dewelke in dit kader werden voorgelegd niet inhoudelijk zou mogen beoordelen.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de brief van de Russische Federale Belastingdienst niet blijkt dat zij nergens in het land van herkomst eigendommen zou hebben gehad. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij afkomstig is van de provincie ROSTOV, zodat het naar haar oordeel zou moeten volstaan dat zij aantoonde dat zij in deze provincie geen eigendommen heeft.

Verweerder merkt vooreerst op dat nergens blijkt dat de verzoekende partij vanwege de Federale Belastingdienst geen document had kunnen bekomen met betrekking tot haar eigendommen op het gehele Russische grondgebied. Terwijl hoe dan ook niet ernstig kan worden betwist dat op basis van het feit dat de verzoekende partij geen eigendommen in ROSTOV heeft, bezwaarlijk kan worden besloten dat de verzoekende partij nergens anders in de Russische federatie eigendommen zou kunnen hebben.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft wel degelijk een redelijke inhoudelijke beoordeling gemaakt van het door de verzoekende partij bijgebrachte stavingstuk.

In het licht van de vaststelling dat geen afdoende bewijs voorligt dat de verzoekende partij in het land van herkomst actief werd ondersteund door de Belgische referentiepersoon, in die zin dat de verzoekende partij van de geldstortingen van de referentiepersoon afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud in Rusland te voorzien, is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om tevens vast te stellen dat geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij in Rusland geen eigendommen of geen inkomsten had.

Voormelde overweging uit de bestreden beslissing is geenszins strijdig met het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie "een beetje redelijk" moet blijven.

Verweerder repliceert dat niet valt in te zien wat er onredelijk zou zijn aan de vaststelling dat 1) de verzoekende partij vanwege de Belgische referentiepersoon gedurende een beperkte periode maandelijks stortingen ontving, dewelke niet eens het Russische minimumloon evenaren, 2) de verzoekende partij gedurende een zeer geruime periode kennelijk geen enkele vorm van financiële ondersteuning in het land van herkomst heeft ontvangen (i.e. 2011-2018) en 3) de verzoekende partij ook geen bewijs blijkt te kunnen voorbrengen dat zij in het land van herkomst effectief onvermogen was.

Inzonderheid gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de verzoekende partij een redelijk hoge levensstandaard moet hebben aangehouden, gelet op de aanzienlijke kostprijs van de veelvuldige vliegtrips tussen België en Rusland, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag tot gezinshereniging "per se" zou willen weigeren. Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie echter niet ten kwade worden geduid dat nauwgezet wordt toegezien op de mate waarin een verzoekende vreemdeling er al dan niet in slaagt om het bewijs te leveren van de krachtens de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor gezinshereniging.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. Verzoeker diende op 10 oktober 2018, op een ogenblik dat hij 39 jaar oud was, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn vader met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur dus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

2.3.3. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Verzoeker betwist dit niet.

2.3.4. Verweerder heeft in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de vereiste van het *“ten laste zijn”* inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit gegeven wordt door verzoeker evenmin betwist.

De Raad van State heeft ook reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *“begeleiden of zich bij hem*

voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het "*ten laste zijn*" van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het "*begeleiden van*" of het "*zich bijvoegen bij*" deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip "*ten laste*" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "*te hunnen laste*" zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het "*ten laste zijn*" inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan de komst naar België.

Wat betreft het "*ten laste zijn*" van de Belgische referentiepersoon benadrukt de Raad nog dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze verblijfsvoorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.3.5. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker op 6 september 2018 het Belgische grondgebied heeft betreden. Dit gegeven wordt niet betwist. Hij houdt voor zijn beoordeling van het '*ten laste zijn*' verder specifiek rekening met de volgende voorgelegde bewijsstukken:

- verzendingen van geld via Western Union in de periode van 15 januari 2018 tot 24 juli 2018 voor een gemiddeld bedrag van 107,63 euro per maand; de verzendingen van geld via Western Union in de periode van 30 december 2009 tot 23 mei 2011 worden beschouwd als onvoldoende recent en om deze reden niet verder in rekening gebracht;
- bewijzen van ongehuwde staat van 30 oktober 2018;
- een attest van de Federale Belastingdienst voor de provincie Rostov van 5 oktober 2018 dat er op datum van 3 oktober 2018 in deze provincie "*geen objecten van belastingheffing*" aanwezig zijn die op verzoekers naam zijn geregistreerd.

Wat betreft het attest van de Federale Belastingdienst voor de provincie Rostov van 5 oktober 2018 stelt verweerder dat dit attest enkel aantoonde dat verzoeker op deze datum geen "*objecten van belastingheffing*" op zijn naam geregistreerd had staan in deze provincie van het land van herkomst, maar dit niet uitsluit dat dit wel het geval was elders in het land van herkomst. Verweerder is dan ook van oordeel dat dit attest het onvermogen in het land van herkomst niet aantoonde.

Wat de bewijzen van geldstortingen betreft, stelt verweerder dat het "*moeilijk ernstig aan te nemen [is] dat betrokkene met gemiddeld € 107,63 per maand daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien*" in het land van herkomst. Hij wijst erop dat het gemiddeld maandloon in Rusland in 2018 ongeveer 40.000 roebel, ofwel 438,25 euro, bedroeg. Bijgevolg zijn de stortingen volgens verweerder niet van die aard dat ze verzoeker in staat konden stellen om in zijn basisbehoeften te voorzien. Op deze grond wordt de

afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon betwist. Bijkomend wordt nog opgemerkt dat er in de periode tussen 23 mei 2011 en 15 januari 2018 helemaal geen stortingen zijn gebeurd, waardoor de vraag zich stelt waar verzoeker toen van leefde. Hij merkt op dat verzoeker in deze periode ook regelmatig over en weer is gereisd, wat veel geld moet hebben gekost. Het gegeven dat verzoeker ook in deze periode, telkens wanneer hij zijn familie bezocht in België of zijn familie hem kwam opzoeken in Rusland, financiële steun zou hebben ontvangen van zijn familie in België, is volgens verweerder louter een verklaring op eer.

Rekening houdend met het geheel van de voorliggende elementen valt volgens verweerder niet uit te sluiten dat verzoeker wel degelijk beschikte over eigen bestaansmiddelen in het land van herkomst of dat hij door derden financieel en/of materieel werd ondersteund, meer dan door zijn ouders. Hij stelt dat het, op basis van de gegevens die voorliggen, niet aannemelijk is dat verzoeker daadwerkelijk was aangewezen op de voorgelegde gelden om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Ten slotte oordeelt verweerder dat het gegeven dat verzoeker ongehuwd is nog niet maakt dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Verweerder besluit als volgt: *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was/is van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.”*

2.3.6. In zijn eerdere vernietigingsarresten heeft de Raad geoordeeld dat de weigeringsbeslissing niet louter kan steunen op het ontbreken van een bewijs van onvermogen, dit omdat het begrip ‘ten laste zijn’ een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel, en het een concrete beoordeling van een feitelijke situatie betreft die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de referentiepersoon teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien. Hierbij werd erop gewezen dat een bewijs van onvermogen in bepaalde omstandigheden als bijkomend kan worden beschouwd en vaak moeilijk kan worden geleverd. De Raad oordeelde dat concreet moet worden beoordeeld of de voorgelegde geldtransfers afdoende zijn om te besluiten dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst en het niet kan volstaan dat enkel wordt ingegaan op het bewijs van onvermogen.

2.3.7. Het kan op zich niet ernstig worden betwist dat verweerder in de voorliggende beslissing niet louter is ingegaan op het bewijs van onvermogen, maar wel degelijk ook heeft beoordeeld in welke mate de voorgelegde geldtransfers kunnen aantonen dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

2.3.8. Verweerder is van oordeel dat *“moeilijk ernstig aan te nemen [is] dat betrokkene met gemiddeld € 107,63 per maand daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien”*, rekening houdend met het gemiddeld maandloon in Rusland in 2018 van ongeveer 40.000 roebel, ofwel 438, 25 euro.

Verzoeker gaat niet akkoord met deze beoordeling. Hij stelt dat verweerder geen correcte vergelijking maakt *“voor een behoeftige persoon die ten laste is van diens Belgische vader”*. Hij is van mening dat er dient te worden vergeleken met het minimuminkomen in Rusland, dat in de eerste helft van 2018 9.489 roebel of zo'n 166 dollar bedroeg en in 2017 slechts 7.650 roebel of zo'n 125 dollar. Hij betoogt dat het bedrag dat hij gemiddeld maandelijks ontving van de referentiepersoon in de buurt kwam van het minimuminkomen. Verzoeker is dan ook van mening dat hij met de steun die hij ontving van zijn vader wel degelijk in zijn basisbehoeften kon voorzien en dat verweerder aldus niet correct noch zorgvuldig rekening heeft gehouden met de levensstandaard in het land van herkomst. Hij wijst er verder op dat hij ook nog geld heeft ontvangen via bezoeken van zijn moeder en bij zijn eigen bezoek aan België in januari 2018. Hij vindt het kennelijk onredelijk waar verweerder verwacht dat hij een concreet bewijs zou voorleggen van de overhandiging van deze gelden.

De Raad stelt vast dat in het *“Algemeen ambtsbericht van 2018”*, waarop verweerder zich in de bestreden beslissing steunt en dat zich in het administratief dossier bevindt, een voetnoot staat die luidt als volgt: *“Carnegie Moscow Center: Why Russian Judges Don't Acquit, 13 september 2017, geraadpleegd op 19 juli 2018 (<http://carnegie.ru/commentary/73086>): In Rusland ligt het gemiddelde maandloon rond de 40.000 roebel. Federale rechter verdienen tussen 150.000 en 170.000 roebel per*

maand, exclusief o.a. bonussen, gratis huisvesting” (p. 35, voetnoot 163). Hiermee wordt meteen duidelijk wat het probleem is bij het gebruik van het gemiddeld maandloon voor het bepalen van de levensstandaard in een land. Immers worden bij het berekenen van een gemiddelde alle soorten lonen meegerekend, waaronder de extreem hoge lonen. Dit geeft veelal een vertekend beeld, waarbij het gemiddelde aan de hoge kant uitvalt en het merendeel van de inwoners met (veel) minder per maand moet rondkomen. Neem bijvoorbeeld een dorp met mensen met een laag tot gemiddeld inkomen waar een miljardair komt wonen. Het mediaan inkomen is om deze reden meer representatief. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden in zijn standpunt dat het gemiddelde maandloon niet helemaal gepast is als standaard voor het bedrag waarover men in een land bij benadering dient te beschikken om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Uit het gemiddeld maandloon kan, zoals verzoeker correct aangeeft, nog niet blijken hoeveel inkomen er precies nodig is om in de basisbehoeften te kunnen voorzien.

Hierbij dient er ook op te worden gewezen dat de Raad in zijn arrest van 28 oktober 2019 met nummer 228 084, waarbij de beslissing van 9 april 2019 werd vernietigd, reeds heeft gesteld dat bij het beoordelen van de neergelegde stortingen *“overigens geen abstractie gemaakt kan worden van de eigenlijke situatie en de algemene levensstandaard in het land van herkomst”*.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat *“uit het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat voormeld bedrag van 107,63 euro zelfs onder het Russische minimumloon ligt.”* Deze motivering kan niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing en is bijgevolg post factum. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen van verweerder vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. Daarenboven merkt de Raad op dat het gegeven dat het bedrag van de ontvangen steun iets lager lag dan het Russische minimumloon niet noodzakelijk uitsluit dat verzoeker wel degelijk afhankelijk kan zijn geweest van de ontvangen gelden om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het verschil is alvast veel minder uitgesproken dan wanneer de ontvangen steun wordt vergeleken met het gemiddeld maandloon in 2018. Het komt het bestuur toe dit concreet te beoordelen.

Gelet op voorgaande bespreking, dient te worden vastgesteld dat verweerder niet de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen door de door verzoeker neergelegde stortingen louter te beoordelen in het licht van het gemiddeld maandloon in Rusland, terwijl dit bedrag niet noodzakelijk representatief is voor het inkomen waarover men aldaar moet beschikken om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Nochtans had verzoeker in de eerdere procedures voor de Raad ook reeds verwezen naar het minimumloon in Rusland. Verweerder heeft nagelaten dit mee in rekening te brengen. De Raad kan verzoeker dan ook volgen in zijn standpunt dat het niet is omdat het maandelijks bedrag dat hij gemiddeld ontving een stuk lager lag dan het gemiddelde loon in Rusland, dat dit bedrag niet kon volstaan om in zijn basisbehoeften te voorzien of dit uitsluit dat hij wel degelijk hierop was aangewezen om in zijn basisbehoeften te voorzien.

2.3.9. In zoverre verweerder daarnaast oordeelde dat het bewijs van onvermogen in Rusland niet is geleverd, omdat het voorgelegde attest van de Federale Belastingdienst van 5 oktober 2018 enkel betrekking heeft op de provincie Rostov, maar niet op het gehele grondgebied van het land van herkomst, betoogt verzoeker dat rekening moet worden gehouden met de praktische haalbaarheid van het verkrijgen van documenten. Hij stelt dat uit de voorliggende documenten duidelijk blijkt dat hij afkomstig is uit de provincie Rostov. Concreet wijst hij op zijn geboorteakte en voorgelegde attesten die zijn adres in het land van herkomst vermelden. Hij betoogt in deze provincie, die drie keer zo groot is als België, te zijn geboren en er steeds te hebben verbleven. Hij voert aan dat het niet redelijk is van hem te verwachten dat hij in elke provincie van zijn land een vergelijkbaar attest dat hij er geen eigendommen of inkomsten heeft, zou opvragen. Hij stelt dat er 85 deelgebieden zijn in de Russische Federatie. Hij is van mening dat het volstaat dat, zoals dit in zijn situatie het geval was, de belastingdiensten van het rechtsgebied van de woonplaats in het land van herkomst attesteren dat hij noch inkomsten uit arbeid noch eigendommen heeft die zijn onderworpen aan de belastingen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat niet blijkt dat verzoeker van de Federale Belastingdienst geen document had kunnen bekomen met betrekking tot zijn eigendommen op het gehele Russische grondgebied. Hij betoogt dat op basis van het feit dat verzoeker geen eigendommen heeft in de provincie Rostov niet kan worden besloten dat hij nergens in de Russische Federatie eigendommen zou kunnen hebben. Hij stelt dat, rekening houdend ook met de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen afdoende bewijs voorligt dat verzoeker in het land van herkomst actief werd ondersteund door de Belgische referentiepersoon, het niet kennelijk onredelijk is om tevens vast te

stellen dat het bewijs van onvermogen ontbreekt. Hierdoor wordt, zo betoogt verweerder, het gezag van gewijde van de eerdere vernietigingsarresten van de Raad niet miskend.

In zoverre verzoeker stelt dat uit het voorgelegde attest blijkt dat hij in de provincie van het land van herkomst waar hij verbleef voor de komst naar België noch inkomsten uit arbeid noch eigendommen had die waren onderworpen aan de belastingen, wordt hij hierin als dusdanig niet tegengesproken door verweerder. Verweerder betwist ook niet dat verzoeker is geboren in de provincie Rostov en de voorliggende stukken aangeven dat hij er ook nog verbleef voor zijn komst naar België. Het is dus logisch dat verzoeker zich in deze provincie richtte tot het Ministerie van Financiën van de Russische Federatie dan wel dat zijn aanvraag door de afdeling bevoegd voor de provincie Rostov werd behandeld. Er zijn geen aanwijzingen van banden van verzoeker met een andere provincie in het land van herkomst. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar het voorgelegde bewijs van onvermogen aan de kant wordt geschoven, louter omdat het enkel handelt over het rechtsgebied van de provincie Rostov en niet over het volledige grondgebied van de Russische Federatie. In dit verband kan trouwens andermaal worden gewezen op de door de Raad reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, waaruit volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De Raad oordeelt dat dit het geval is voor zover van verzoeker in de gegeven omstandigheden zou worden verwacht dat hij voor alle provincies in het land van herkomst het bewijs voorlegt dat hij er geen eigendommen heeft.

Zoals verweerder zelf trouwens ook aangeeft, volgt uit de eerdere vernietigingsarresten van de Raad dat de eventuele motieven over het bewijs van onvermogen enkel kunnen standhouden voor zover evenzeer sprake is van een concrete, dit is ook zorgvuldige en correcte, beoordeling van de voorgelegde bewijzen van actieve ondersteuning, wat – zoals reeds werd vastgesteld – niet of onvoldoende blijkt.

2.3.10. In de bestreden beslissing wordt bijkomend nog opgemerkt dat er in de periode tussen 23 mei 2011 en 15 januari 2018 helemaal geen stortingen zijn gebeurd en dat verzoeker in deze periode regelmatig over en weer is gereisd, wat veel geld moet hebben gekost. In dit verband benadrukt de Raad dat het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de betrokkene vanuit het land van herkomst de gezinshereniging vraagt met zijn Belgische familielid of het ogenblik dat hij vanuit het land van herkomst naar België reist om dit familielid te vervoegen. De beoordeling moet dus in de eerste plaats gebeuren op basis van de stukken die betrekking hebben op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in september 2018. De voormelde vaststellingen kunnen hooguit relevant zijn, voor zover terzelfdertijd een correcte en zorgvuldige beoordeling is gemaakt van de voorgelegde stukken die handelen over de periode direct voorafgaand aan het vertrek naar België in september 2018. Nu niet blijkt dat dit in de voorliggende zaak het geval is, blijkt niet dat deze bijkomende overwegingen determinerend kunnen zijn, zodat hierop thans niet verder moet worden ingegaan.

2.3.11. Verzoeker toont een schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS